

Muserrettu

Eräs pieni lapsi tunti olonsa ulkopuoliseksi. Olipa hän koulussa kavereiden kanssa, kotona leikkimässä sisarusten kanssa tai ruokapöydässä perheen seurassa, jokin sai hänet tuntemaan itsensä mitättömäksi. Hän ajatteli, että kukaan ei halua häntä seuraansa. Että kukaan ei oikeasti edes välitä hänestä. Mutta sitä hän ei sano ääneen. Hänet jätetään monesti ulkopuolelle, ja hänestä tuntuu yksinäiseltä, surulliselta.

Toisella lapsella on hankaluuksia kotona. Hänen vanhempansa riitelevät usein ja kovaäänisesti. Se pelottaa lasta paljon. Hänen sisaruksensakin tappelevat vähän väliä. Hänellä on eräs veli, joka on äkkipikainen, ja suuttuessaan väkivaltainen. Välillä tämä käy käsiksi lapseen. Kuristaa, lyö tai potkii. Sekin pelottaa. Ja sattuu. Mutta ei hän kerro kenellekään näistä asioista. Jos joku näkee mustelman hänen käsivarressaan, hän sanoo sen tulleen liikuntatunnilla, kun pelattiin jalkapalloa.

5-luokkalainen lapsi juoksee ja juoksee. Hän käy lenkillä melkein joka päivä. Hän on syömättä aina, kun pystyy tehdä sen huomaamatta. Joskus hän väittää syöneensä aiemmin kuin muut, jotta hän voi jättää aterian väliin. Ja sitten lähtee juoksulenkille. Juoksee, kunnes tulee paha olo. Eikä lopeta siihenkään, vaan juoksee, kunnes oksentaa. Ja sitten palaa takaisin kotiin, eikä kukaan tiedä mitään. Hän laihtuu, ja jos joku huomauttaa siitä, hän vain kieltää sen.

Nuori tyttö ei halua aamulla nousta sängystä. Ei sen takia, että hän olisi väsynyt, vaan koska hänellä on se tunne rinnassaan. Se tunne, että on vaikea hengittää ja tuntuu kuin koko maailma painaisi rintaa vasten. Häntä ahdistaa. Miksi? Häntä kiusataan koulussa, siksi. Hän on 9- luokalla, ja ollut koulukiusattu 6 vuotiaasta asti. Ennen ala-astetta hän oli tutustunut ikäiseensä tyttöön, ja heistä tuli parhaat kaverit. Mutta eskarissa tämä kaveri alkoi kiusata tyttöä. Eikä se loppunut. Ei päivien, ei kuukausien eikä edes vuosien kuluttua. Tyttö joutui 10 vuotta pitämään tämän asian salaisuutenaan, koska ei halunnut huolestuttaa äitiään. Ja 10 vuotta kiusattuna oleminen yksin omien ajatustensa kanssa musertaa kenet vain.

Eräs 14-vuotias tyttö itkee itsensä uneen lähes joka yö. Hän on aivan palasina. Hän oli ollut yksin läheisen ja rakkaan sukulaisen luona, jossa hänellä oli aina hyvä ja turvallinen olla. Oli, mutta se on historiaa. Se on vain kaunis muisto, joka on nyt palasina. Tämä sukulainen ahdisteli tyttöä, ja hän vain jäättyi. Hän ei tiennyt, mitä pitäisi tehdä, hän ei pystynyt liikkumaan. Lopulta hän pystyi pakenemaan pois tilanteesta, mutta vasta kun oli jo saanut pysyvät traumat. Pysyvän pelon ja ahdistuksen. Mutta siitä hän ei uskalla sanoa kellekään. Sukulainen oli hänelle niin tärkeä, että vaikka tämän teko oli hirveä, ei hän pystynyt sanomaan siitä kellekään. Hän vain toivoi voivansa unohtaa asian. Mutta kyyneleet jatkoivat vierimistään, kamala tilanne pyöri hänen mielessä yhä uudelleen ja

ahdistus eikä pelko kadonnut.

Kun nämä tarinat yhdistetään, saadaan minun elämäni tuskallisimmat vaiheet. Vaiheet, jotka mursivat minut miljooniin palasiin. Näistä tapahtumista on vaikea toipua ja luulen, että näistä en tule koskaan toipumaan täysin. Nämä tapahtumat ovat saaneet minut pelkäämään monia asioita, mutta niiden luetteleminen kestäisi liian pitkään. Joitain palasia olen saanut pikkuhiljaa paikoilleen ja näin tullut ehjemmäksi. Silti olen vieläkin antisosiaalinen, itsetuntoni on lähes olematon ja paljon muuta. Mutta uusien ystävieni avulla (vaikka hekään eivät tiedä oikeastaan ollenkaan tarinastani) olen menossa parempaan päin.

Pyydän, kaikki te, joita on kiusattu, ahdisteltu tai muuta, kertokaa siitä jollekin, mieluiten jollekin aikuiselle. Kertomatta jättäminen vain pahentaa oloa ja tekee kaikesta monimutkaisempaa, joten älä pidä mieltä painavia asioita yksin itselläsi!

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2019/muserrettu>